

Forsl. t. L. om Fiskeriet i Danmark.

og Standsning af dens tilvante Næringskilde. Et Forbud mod de store Trawls vilde dengang være uden større Betydning, dels fordi Klager over dem ikkun forelaa fra jydsk Vestkyst siden 1869, og det her allerede havde vist sig, at Intet vilde kunne udrettes uden efter Forhandling med udenlandske Magter, dels fordi de ikke egne sig til Anvendelse paa dem af vore Fiskevaade, hvorfra Klagerne rejste sig. Naar Hensigten saaledes var tydelig, saa fatte vi ikke, hvorledes Folkethingsudvalget har kunnet nære og ubtale Frygt for, at et dermed stemmende Forbud skulde gribe forstyrrende ind i andre hidtil tilladte Fiskemaader; Forbudet gik netop ud paa at bortvise et i vore Fiskevaade hidtil ikke tilladt eller brugt Redskab, fordi det kom til at gribe forstyrrende ind i de hidtil tilladte Fiskemaader; der kunde aldeles ikke blive Tale om Puls-, Bøt- eller Smurrevaad eller om noget andet Vaad end netop de „baadbrugne“ — maasse denne Benævnelse kunde findes betegnende — Drivevaad og selvfølgelig de store Trawls. „Bundslæbevaad“ er en ubelig Betegnelse alene af den Grund, at ethvert Vaad er bundslæbende; vi kjende i det mindste intet Vaadslags til frit flydende Brug.

Hvad indeholder da Loven, som den udkom? — Man burde ikke være i den Nødvendighed at gjøre et saadant Spørgsmaal; men, som det vil vise sig, er det fuldt berettiget. Man kunde vel svare, og maasse finde det stemmende med den strengeste juridiske Fortolkning, at Forbudet gjælder alene det store Trawlredskab, og ej videre; thi den i Lovens § 1 in parenthesi givne Forklaring slutter med: „det engelske Trawl“, og naar man tager Folkethingets Udvalgsbetænkning til Hjælp, saa ses, at udelukkede fra Forbudet ere ogsaa Vaad med (lange) Arme, og nu ere jo netop de saa stærkt paalagde Drivevaad, til Forsjæl fra Trawls, forsynede med Arme, om disse just ikke ere lange. Det vilde imidlertid være Uret mod Lovgivningsmagten at antage, at den havde gjort sig Ulejlighed med en til det Betydningsløse grændsende Lov; Meningen maa dog have været noge videregaaende i et Anliggende, om hvilket Ministeren selv i de hans Lovforslag ledsagende Bemærkninger siger, „at Sagen ikke taaler nogen Opjættelse, naar ikke Fiskeriet i de mindre Bænde“ — hvor den store Trawl ikke bruges — „skal udsættes for Ødelæggelse“ o. s. v.; han kan umulig have været tilfredsstillet ved en Lov, som paatrykker det efter saa mange Bidnesbyrd skadelige og forstyrrende Redskab Uffædelighedens Præg, eller have følt sig overbevist om dets Uffædelighed derved, at en Udbræder af Drivevaad i Fyn og nogle Fiskere fra Middelfart havde bragt et saadant Redskab til Skue for Folkethingsudvalget. Der maa altsaa være Noget, der kan forjone En med Loven og vise, at idetmindste Noget af det forelagte Forslags Hensigt er opnaaet; man bør derfor søge for at finde, men deri ligger netop Vanskeligheden. — Vi have allerede paavist det Uheldige i Benævnelsen af Lovens Gjenstand; seje vi hertil den Tautologi, som ligger i „Bundslæbevaad, som slæbes“, saa angaaer dette kun Sprogets Belyd, ikke Sagen; men den Misliighed, at alle dragne Vaad slæbe langs Bunden, udhæves jo igjen ved den givne Forklaring. Med den Bemærkning, at vi ej formaa i denne Sammenhæng at gjøre nogen Forsjæl mellem Betydning af Ordene „slæbes“ og „skræber“, der maa falde sammen, eftersom det, som slæber, til en vis Grad maa skræbe, og det som skræber, slæbes, skulle vi iøvrigt ikke videre reflektere paa denne Betingelse for Lovens Anvendelighed, der er en Nødvendighed, naar Noget ved Vaad overhovedet skal fanges, ligesom vi, som under Bandholm have ladet os Fiskeri med Drivevaad forevise (Udv. Forhdl. Prot. S. 11. 2 Sp. flg.), ej heller kunne lade os indtage af Troen paa, at Drivevaadene „saa at sige hoppe op over Græsset“ (se Folketh. Forhdl. 1871—72 S. 5305. 1. Sp. oven). Der staar da tilbage de to Betingelser: „tunge Jernkættinger“ etc. og „Seil eller Dampkraft“, og Spørgsmaalet bliver da, om begge disse Betingelser ere nødvendige Forudsætninger for Forbudets Anvendelse, eller en af dem er tilstrækkelig. Ordforjeningen taler ganske vist for det første, og i saa Fald falde altsaa udenfor Loven alle med lettere Jernkættinger (som saadanne kunne nævnes de til Grimetøjr og Kvægtøjr brugelige) belastede Vaad, selv om de bruges med Seil eller Damp, og selv Vaad belastede med tunge Jernkættinger o. s. v., naar de bevæges ved en anden Kraft, i hvilken Henseende Opfindsomheden er uberegnelig — vi nævne t. Ex. ved Koenig af 2 velbemandede Vaade. Kunde en af Betingelserne være nok som forbydende Aarsag, saa vilde det være heldigt for Lovens Hensigt; thi man kunde da i een Retning, nemlig hvad Seil og Damp angaar, gaa sikkert tilværks. Men man staar da rigtignok lige hjælpeløs i den anden, da man savner enhver Vejledning til Afgjørelsen af en tung og ikke-tung, svær og ikke svær. Udvalget skal ikke indlade sig paa noget Forsøg paa at vise Vej gennem disse Dilemma'er; det formener at have anført Tilstrækkeligt for at vise, at det vil være vanskeligt at finde den. At Lovens Indhold er blevet saadant, at det saare let kan bringe dem til at vagle, som skulle anvende den, bliver forklarligt, naar henfæses til, at Folkethingsudvalget er gaaet ud fra, at der var Anledning til at imødekomme begge Parter. Hvis Afgjørelsen af et Stridspunkt kan saa saadant Udfald, er det overmaade heldigt, men det er farligt at stille det op som Formaal. Det er omtrent det samme som at sige, at begge have Ret. Men man har da Grund til at spørge: hvordan det? og derom er det ikke muligt at finde nogen Oplysning hverken i Betænkningen eller under Forhand-